

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Bronwyn
SCOTT
*Neatsitiktinis
bučinyš*

2013 Nr. 4

Knygute.lt

Bronwyn Scott
(Braunvyn Skot)

NEATSITIKTINIS BUČINYS

Romanas

Versta iš Bronwyn Scott, *A Thoroughly Compromised Lady*, 2011
© Bronwyn Scott, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Eglė Bareikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-744-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

Londonas, 1835-ųjų pavasaris

Džekas Hanlis, vikontas Veinsbridžas pirmasis, tvirtai tikėjo, kad pokylių salės skirtos tvarkyti verslo reikalams. Atmetus sietynus, vazonuose žaliuojančius augalus, putojantį šampaną bei kitus tipinius iškilmių papuošimus, pokylių salės buvo džentelmenų biurais. Tai buvo vietos, kuriose džentelmenai sudarydavo svarbiausius gyvenimo sandorius: užsitikrindavo padėtį visuomenėje ir susitardavo dėl vedybų. Džekas jau įvykdė pirmąjį ir nė neketino imtis antrojo. Šis vakaras – ne išimtis.

Džekas stabtelėjo skliautuotame Fotingėjū menės tarpduryje, pasitaisė vakarinio švarko rankovę ir vogčiomis apžvelgė patalpą. Mintyse perkratė susirinkusiųjų pavardžių sąrašą. Faktiškai susirinko tie patys įtariamieji. Džekui tai tiko. Šį vakarą užsiims neseniai iš Venesuelos atvykusia delegacija. Jis gavo itin aiškius nurodymus susipažinti ir išsiaiškinti, ar tyliai sklandantys gandai, kad Venesuela ruošiasi kautis dėl nepatvirtintų sienų su Britų Gviana,

yra pagrįsti.

- Veinsbridžai! - duslų netylančių pokalbių gausmą pertraukė susijaudinęs moteriškas balselis. Prie jo prisiartino pokylio šeimininkė su įkandin gagenančių panelių pulku. Džekas užgniaužė dejonę. Spiečius užpuolė truputėlį anksčiau, nei tikėjosi. Tokia yra neseniai tituluoto, patrauklaus viengungio, garsėjančio tam tikra reputacija su damomis, kaina. Negelbėjo ir tai, kad jis - dar naujokas, nes tarnyba *Sostui* į Londoną atgindavo retai.

- Kaip žavingai šįvakar atrodo, ledi Foteringėj. - Džekas nutaisė malonų, cinizmą slepiantį šypsnį. Moterys pokylių salėse turėdavo savų verslo reikalų.

- Veinsbridžai, norėčiau supažindinti su savo dukterėčiomis. - Purpurinės stručio plunksnos pavojingai sulingavo ledi Foteringėj plaukuose. Jos buvo penkios, visos pavadintos gėlių vardais, - dukterėčios, ne stručio plunksnos, - nors Džekas nenustebtų, jei ta paika moteris, būtų davusi vardus ir plunksnoms.

Netrukus Džeko svita gerokai išaugo: prisipldė moterų, triukšmingai reikalaujančių, kad šeimininkė pristatytų patraukliam, naujai iškeptam vikontui su paslaptiniais proseneliais. Kurį laiką Džekas buvo apsiaustas iš visų pu-

sių, akiratyje nesimatė jokio kito vyriškio. Beliko spėlioti, kas paviliojo visus bičiulius – be abejo, kortos ir geras brendis.

Džekas su apsimestiniu domesiu klausėsi panelės Violetos Foteringėj gan nemokšiško traktato apie šių metų madą ir mintijo, kaip pasišalinti nuo šios grupelės ir rasti Venesuelos delegaciją, kai ausis pasiekė su niekuo nesumaišomas sodrus ledi Dulsinėjos Vaikroft juokas.

Net ir tokioje spūstyje kaip ši, *tas* tolimas garsas skambėjo maloniai ir provokuojančiai, kažkuo priminė Odisėjos sirenas; tas garsas būtų privertęs protingą vyrą baimintis dėl viengungio statuso. Žinoma, jei minėtoji moteris apskritai norėtų ištekėti. Per aštuonerius visuomenėje praleistus metus Dulsinėja neparodė jokio troškimo atsisakyti Londono Neprilygstamosios sosto. Nors pasitaikė daug progų tai padaryti: šešerios piršlybos, apie kurias Džekas žinojo, ir greičiausiai galybė kitų, kurias pražiopsojo dėl savo ilgų ir įvairių kelionių už miesto.

Toks priešinimasis santuokai, Džeko nuomone, Dulsinėją darė tik dar žavingesnę. Jei ir yra pagunda, kuriai Džekas neįstengė atsispirti, tai ji – sąmojinga, protingai kalbanti moteris, išti-

kimai atsidavusi pažadui išlikti netekėjusi, kaip ir jis nevedęs.

Dėl tokio panašumo ji buvo sudėtinga asmenybė, galinti tapti ir potencialia kompanione, ir iššūkiu. Džekas nieko labiau nemėgo nei gerų iššūkių, o per daugelį metų Dulsinėja Vaikroft būtent tai ir įrodė geriems aukštuomenės vyrams, iš kurių dar nė vienam nepavyko nusivesti jos prie altoriaus, nors nevalia sakyti, kad nebuvo bandoma.

Atsargiai, kad neapleistų panelės Fotingė, Džeko akys nusekė juoko šaltinio link. Ak, aišku, kur dingo visi vyrai. Džeko būrelis ne vienintelis. Už dviejų pokylių salės kolonų grožiu ir sąmoju visus pavergusi panelė Vaikroft mėgavosi Londono viengungių grietinėlės dėmesiu. Šį vakarą pasidabinusi stulbinančiais granato raudonumo šilkais, žvilgančiais melsvai juodais plaukais, gaudančiais sietynų šviesas, ji buvo tikra Trojos Elena.

Džekas neatsispyrė.

Kaip ir dauguma Londono vyriškių.

Dulsinėja stovėjo apsupta gerbėjų. Jeigu jis – garsiausias aukštuomenės viengungis, ji – moteriškas jo atitikmuo. Kaip ir jis, Dulsinėja nesileis lengvai įveikiama ir tikrai ne šios pien-

burnių šutvės. Džekas sulaikė pasitenkinimo šypsniį regėdamas aplink ją susispietusius vyrus. Kvailiai. Ar nežino, kad neturi jokių šansų? Jie – tik bereikšmės kandys jos visa pasiglemžiančiai liepsnai. Bet kas galėtų juos kaltinti? Dulsinėja įkūnijo patį linksnumą kambaryje, pilname pavyzdinų kaip Violeta Fotingė moterų, atliekančių gyvenimo joms paskirtus vaidmenis.

Tuos gerbėjus nuplikys Dulsinėjos liepsna, kaip nelaimingus kandis apakins šviesa. Ji sutryps jų troškimus taip pat užtikrintai kaip ir būsimus jaunikius, išsakičius tuos siekius. Tokia moteris niekada nepasitenkins tipiška aukštuomenės santuoka. Šios aistros gyvenimui negalima įkalinti rūmuose Meifero rajone. Pats Džekas tyliai stebėjosi, kaip tokia aistra jos dar nesužlugdė. Iš savo patirties žinojo, kad skaisčiausios liepsnos dažnai praryja pačios save. Galbūt neišvengiama, kad Dulės ugnis taps jos galutiniu nuopoliu. Džekas pagalvojo, jog tikras stebuklas, kad tai dar neįvyko.

Jo žvilgsnis grįžo prie Violetos, tačiau mintys ryžtingai liko kitur – šalia Dulsinėjos. Būdamas senas jos brolio grafo Brendono draugas, Džekas daug metų pažinojo Dulbę, nors ir ne itin

gerai. Jis užėmė įvairias diplomatinės pareigas Karibuose ir tik prieš ketverius metus grįžo į Angliją. Visai nesitikėjo grįžti ir per trumpučius pasirodymus Londono aukštuomenėje nelaukta susitikti su dabartiniu Dulsės Vaikroft įsikūnijimu. Kaip patyrė, atimančiu kvapą ne tik savo grožiu, bet ir sąmoju.

Džekui lankantis mieste, jiedu susidurdavo panašiuose susibūrimuose ir neišvengiamai dalyvaudavo tose pačiose iškilmingose vakarienėse, politiniuose renginiuose, nekalbant apie didesnius pobūvius. Praėjusią žiemą, kai darbotvarkė leido pasilikti mieste, keletą kartų pričiupo save, besimėgaujantį žodinių atkirčių mainais su ja.

Džeko mintys stabelėjo ir pakrypo kita linkme. Per Kalėdas jie apsimainė ne vien žodžiais, galbūt iš tikrųjų paskatintais amalo ir šventinės nuotaikos. Jis pabučiavo Dulsę ledi Veterbis oranžerijoje. Tie bučiniai išlaisvino tarp jų kažką pirmykščio ir pavojingo.

Džeko nuomone, dažniausiai toks potraukis vestų prie savaime suprantamos pabaigos. Tačiau Dulsė nepaisė tokios logiškos išvados ir paliko jį nieko nepešusį: slaptas ir privatus Džeko darbo pobūdis užkirto kelią progoms vaikytis bet kokių santykių, – tarsi būtų troš-

kęs ko nors ilgalaikio, - dėl to ir liko nieko nepėšęs. Santykiai, kurių greičiausiai būtų siekęs, vargu ar būtų susilaukę Brendono pritarimo. Geriausio draugo sesers niekas neįsitaissydavo į meiluęes arba neuęmegzdavo su ja romano. O Dęekas nesirengė vesti Dulsės dėl kelių puotoje įsięžiebusių buęinių, apie kuriuos niekas nenumanė.

Dievas mato, būtent tas susidūrimas galėjo baigtis geriau - arba blogiau, priklausomai nuo to, kaip paęžiūrėsi, jei Dęeko nelauktai nebūtų iškvietę iš užmiestyje vykusio vakarėlio. Šiaip ar taip, pasisekė, kad ištrūko tik su vienuinteliu, įkandin sviestu vazonu. Dulsė įsiuto dėl jo piktnaudęžiavimo, nors Dęekas įtarė, kad mėgavosi buęiniu kaip ir jis. Dulsė pyko ne ant jo. Ji tūęžo ant paęios savęs.

O pasekmės tokios, kad dabar jų geraširdiškos paęsaipos tapo mažumėlę aštresnės. Nesvarbu. Šį vakarą pakako vieno žvilgsnio, ir Dęeko kūnas visiškai pasiruošė tęsti nuo tos vietos, kur jie baigė, kad ir su dūętančiais vazonais.

Kaip ir kiekvienas vyras kambaryje. Po teisybei, Dulsei jau derėjo išsirinkti vieną iš jų ir pradėti aukštuomenės matronos gyvenimą. Vis dėlto ji nieko nedarydavo pagal taisykles. Dul-

sė neslėpė savo nepriklausomo būdo, nepaprasto susidomėjimo Karališkąja geografijos draugija ir fechtavimusi, ir kad jai reikėjo žymiai daugiau laisvės nei kitoms netekėjusioms moterims iš gerų šeimų. Toks pasitikėjimas savimi buvo milžiniška jos žavesio dalis. Joks džentelmenas ilgai nespėliodavo, kad Dulsei Vaikroft *reikalingas* vyras, kuriuo ji pasikliautų.

Taip ji išsisukdavo nuo vedybų ir ne tik jų – Džekas žinojo, nes Dulsė labai rūpestingai stengėsi nesulaužyti pačios svarbiausios taisyklės. Jos vardas buvo be menkiausios dėmelės, kalbant apie mergišką nekaltumą. Kad ir koku laukiniu brožu drauge su nepriklausomybe pasižymėjo Dulsė, jis nesiekė seksualinių pergalių karalijos.

Džekas prisiminė oranžeriją ir pertvarkė savo mintis. Na, bent jau ne toliau nei keli nuvogti bučiniai.

Netoliese, pokylių salėje, Dulsė linktelėjo priekin rodydama aiškius susidomėjimo ženklus vyrui jai iš kairės ir, Džeko galva, dosnią dalį krūtinės. Vyriškis buvo nepaprastai patrauklus ispanas. Džekas tyliai nusikeikė. Po velnių su visais velniūkščiais. Teks praeiti pro Dulsę, kad susipažintų su jais. Kol nutikimas

oranžerijoje dar šviežias, labiau patiktų reikalus ir malonumus išlaikyti at-skirai.

Turėjo numanyti. Suprantama, kad Dulsė būtų atsidūrusi linksmybių centre. Aukštuomenėje ji pažinojo visus. O kurių nepažinojo, aiškiai stengėsi prisistatyti. Delegacija mieste dar tik savaitėlę, o Dulsė jau sugebėjo susipažinti su garbės svečiais, būtent tais žmonėmis, kurių pakamantinėti jis atvyko. Pagal Džeko gautus apibūdinimus, vyras Dulsės pašonėje, meistriškai šaudantis į jos krūtinę – ne kas kitas, o Kalistas Ortisas, vienas iš Venesuelos delegacijos narių, aukštą rangą užimančio ambicingo vyriausybės pareigūno sūnėnas. Be jokios abejonės, kiti taip pat sukinėjosi minioje aplinkui Dulsę. Išties teks priėti prie jos, kad būtų pristatytas. Vadinasi, kils scena, bent jau mažutėlė.

Turint omenyje paskutinius jų žodžius oranžerijoje, to ir reikėjo tikėtis. Tiesą sakant, viskas priklauso nuo Dulsės. Jis pasielgė negražiai. Niekas nevagia bučinių ir nepasprunka nugvelbęs dar truputuką.

Staiga Džekas pajuto, kad panelė Foteringėj liovėsi kalbėti.

– Gan įžvalgu, – skubiai atsakė jis šypsodamasis jaunai, su viltimi žvelgiančiai moteriai. –

Tikiu, kad dauguma jaunų merginų laikosi jūsų nuomonės. – Neabejoju, kad laikėsi, nors niekaip neprisiminė, kokia ta nuomonė. Velniškai keblu, kai esi taip pričiumpamas, o dėmesys nukreiptas visai kitur. Metas judėti tolyn. – Damos, man buvo nepaprastai malonu, bet matau žmonių, su kuriais vertėtų susipažinti, jeigu leistumėte atsiprašyti. – Džekas sėkmingai prasiyrė pro savo grupelę ir apdairiai patraukė Dulsinėjos būrelį link. Pasirinko ilgesnį kelią vengdamas įžeisti kieno nors jausmus. Nieko gero, jei tučtuojau pastebėtų, kaip žygiuoja nuo vieno sambūrio prie kito.

Džekas tįptelėjo liemenę rengdamasis mūšiiui. Kai būdavo su Dulsinėja, viskas tapdavo varžybomis, – žavingomis rungtynėmis, bet vis tiek rungtynėmis, – o tam derėjo pasiruošti.

– Raminkis, drauguži, – patyliukais burbtelėjo Džekas. Nėra ko baimintis. Ko ugnis nesudegina, padaro stipresnį. O kalbant apie tokias moteris kaip Dulcė Vaikroft, Džekas užsigrūdinęs lyg Damasko plienas.

Jis atsargiai nustūmė jauną gerbėją, nusikaltusį tik stovėjimu šalia Dulsinėjos. Gerasis Dieve, bėgant metams gerbėjų ratas tik jaunėjo. Lordo Badeno sūnus šiandakt šmirinėjo tarp susirinkusių. Ar berniokas jau ganėtinai suau-

gęs rodytis mieste? Šie jaunikliai vargiai priminė vyrus, gal tik peraugusius šunyčius. O gal paprasčiausiai jis sensta? Sulaukęs trisdešimt ketverių jautėsi kaip veteranas Dulės jaunų patinų kolekcijos būryje. Nepaisant to, jie toli gražu netiko į porą Dulės sąmojui. Nė vienam iš jų nepavyks išlaikyti jos dėmesio.

- Labas vakaras visiems, - Džekas probėgšmais akimis pasisveikino su grupele.

Kolektyvinė būrelio akis įsispitrijo į jį, buvo kolektyviai sulaikytas kvapas ir laukiama prasidėsiančių linksmybių. Svečiams jau tapo savotiška pokylių pramoga stebėti, kaip juodu su Dulse kivirčijasi. Na, netikslu sakyti, kad jie kivirčijosi. Jie nesipešė. Jie *apsišaudydavo* rūpestingai į visuomenei priimtina įpakavimą įvyniotais iššūkais ir žodžiais. Džekui šį susišaudymą labiau patiko priskirti lauko tenisiui. Su išlavintu žavesiu jis tingiai nutęsė:

- Labas vakaras, ledi Dulsinėja.

Mačas prasidėjo.

Galvos nukrypo į Dulsę. Jeigu ji ir nustebo jį matydama, to neparodė. Pasisveikino šaltai, bet mandagiai, kaip su praeinančiu pažįstamu, nors tarp jųdviejų buvo šis tas daugiau....